

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟΥ JULES GERARD

Η ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΙΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΡΟΒΕΡΤΟΣ, 40 ετών. ΛΟΥΪΖΑ, γυναίκα του, 35 ετών.

(Σε μία κρεβατοκάμαρα. 'Ο Ροβέρτος είναι άρρωστος βαρύνει. 'Η ΛουΪζα κάθεται κοντά του).

ΡΟΒΕΡΤΟΣ.— ΛουΪζα!

ΛΟΥΪΖΑ.— Ροβέρτε!

ΡΟΒΕΡΤΟΣ.— Εδώ εδω κοντά μου, ΛουΪζα!

ΛΟΥΪΖΑ.— Ναι, Ροβέρτε.

ΡΟΒΕΡΤΟΣ.— Καλή νον ΛουΪζα... Πειθαίνο... 'Ακούς; Πειθαίνο...!

ΛΟΥΪΖΑ.— 'Όχι, δέν πειθαίνο, Ροβέρτε. Μην τό λές αυτό, γιά τό Θεό...

ΡΟΒΕΡΤΟΣ.— Άδικα προσπαθείς να μου δώσης θάρρος, αγάτη μου, Πειθαίνο...!

ΛΟΥΪΖΑ.— 'Όχι, Ροβέρτε. 'Ο γιατρός σέ βρήκε καλύτερα σήμερα.

ΡΟΒΕΡΤΟΣ.— Δέν λές αλήθεια, ΛουΪζα. Είδα τό γιατρό πολύ σκεπτικό. Κ' ακόμα κάτι σου είπε σιγά...

ΛΟΥΪΖΑ.— Μοφ είπε τίς πές καλύτερα, Ροβέρτος.— Γιατί λοιπόν άρρωσες νά κλάεις, άφου σου είπε μια εύχαιωστή είδηση;

ΛΟΥΪΖΑ.— Πώς τό φαντάστηκες ότι έλαγα, Ροβέρτε;

ΡΟΒΕΡΤΟΣ.— Ναι, ναι, έλαγα. Είνε στήμεις πού τό νοσήθη όλα, τά παρακολούθη όλα... Κά βάρεια ζυγαριού, πάλη στή γάχη μου...

ΛΟΥΪΖΑ.— Λοιπόν τό τό δή, Ροβέρτε, θά γίνης καλά. Σε λίγες ημέρες θά σηκωθείς.

ΡΟΒΕΡΤΟΣ.— Δέν θά σηκωθεί παιά, ΛουΪζα μου, καλή μου, πιατή μου σύντροφος...

ΛΟΥΪΖΑ.— Σε λίγες μέρες θά είσαι καλά, καί θά σέ πάω στήν έξοχή γιά ν' αναρρώσης.

ΡΟΒΕΡΤΟΣ.— ΛουΪζα...! "Πιθελιά νά σου εξομολογηθώ κάτι.

ΛΟΥΪΖΑ.— Τί, Ροβέρτε;

ΡΟΒΕΡΤΟΣ.— Είμαι τόσο καλή, τόσο μεγαλόκαρδη... Μπορώ νά σου τό πώ. Μά πάλη φοβόμην μήπως σέ πικρώσω, αγάτη μου.

ΛΟΥΪΖΑ.— 'Όχι, δέν θά με πικρώσης. Μίλησέ μου, αγαπημένε μου.

ΡΟΒΕΡΤΟΣ.— Ναι, εν' ανάγκη νά σου μιλήσω, ΛουΪζα. Είνε κάποιο σπουδαίο μυστικό... 'Ακούσε με... Αισθάνομαι τό θάνατο νά με πλησιάζει... Είνε τρομερές ή στιγμές αυτές... Πρέπει νά σου άνοιξω τήν καρδιά μου...

ΛΟΥΪΖΑ.— Λέγε, Ροβέρτε. Άλλά σιγά-σιγά, χωρίς νά σου αράσσει, Σ' άκούω...

ΡΟΒΕΡΤΟΣ.— ΛουΪζα, ήσουν πάντα ένας άγγελος γιά μένα, μια ιδανική καί πιστή σύντροφος.

ΛΟΥΪΖΑ.— Κι' εσύ, Ροβέρτε, είσαι ένας πιστός, ένας τέλειος σύζυγος, καλή μου.

ΡΟΒΕΡΤΟΣ.— 'Όχι, ΛουΪζα, όχι, δέν είμαι άξιός σου... Θεέ μου!... 'Υποφέρω πολύ!... Άλλά πρέπει νά τό μάθης όλα...

ΛΟΥΪΖΑ. (μ' άγωνία).— Μά τί συμβαίνει, Ροβέρτε, τί συμβαίνει;

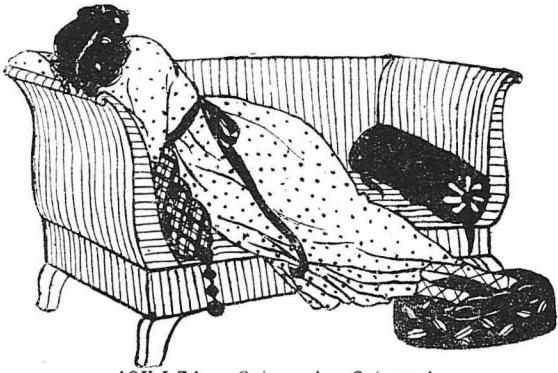
ΡΟΒΕΡΤΟΣ.— Δέν σου ήμιον πάντα πιστός, ΛουΪζα. Σ' άπάτησα, αγάτη μου!

ΛΟΥΪΖΑ.— 'Όχι!... Παραμιλάς... Δέν εν' αλήθεια.

ΡΟΒΕΡΤΟΣ.— Εν' αλήθεια, ΛουΪζα. Εν' αλήθεια...

ΛΟΥΪΖΑ.— Σόδα... Σότανε...

ΡΟΒΕΡΤΟΣ.— Πρέπει νά τό μάθης όλα... πρέπει!... Σ' αγαπούσα πάντα, ΛουΪζα, σ' αγαπούσα πάντα καί σ' έκτιμούσα. Άλλά... Εν' αδύνατη σιγά ή ανθρωπίνη καρδιά... Τρία χρόνια μετά τό γάμο μου γνώρισα μια γυναίκα... μια γυναίκα από αυτές πού τίς λένε «μοιραίες γυναίκες», ΛουΪζα... Τή γνώρισα καί δέν υπόφερα ν' αντισταθώ στή γυναικεία της. Μ' έρωδίαζε όπως τό φειδί έλαχει τό μαρμό πουλί. Προσπάθησα νά ξεφύγω... Μά δέν τό κερθόθησα. Συγχώρησε με, ΛουΪζα, συγχώρησε με, γιατί σ' έρωδίασα!...

ΛΟΥΪΖΑ.— Θεέ μου!... Θεέ μου!...

ΛΟΥΪΖΑ. (σιγά).— Δέν εν' αλήθεια... Δέν εν' αλήθεια. Θεέ μου! Παραμιλάς...

ΡΟΒΕΡΤΟΣ.— Εν' αλήθεια, ΛουΪζα. Καί τώρα πές μου, δέν με συγχωρείς!...

ΛΟΥΪΖΑ.— Φύλε μου, τό είπες κι' εσύ πρό όλίγου, ή ανθρωπίνη καρδιά είναι αδύνατη πολλές φορές... 'Ήσυχασε τώρα... Μοί τό είπες... Σε συγχωρώ.

ΡΟΒΕΡΤΟΣ.— Δέν είναι μόνον αυτό, ΛουΪζα μου... 'Εχω νά σου μιλήσω ακόμα. Άπό τή γυναίκα αυτή άπόχτησα δύο παιδιά...

ΛΟΥΪΖΑ. (κατάπληκτη).— Θεέ μου!... Θεέ μου!... (Πίφτει σ' έναν καναπέ κι' αρχίζει τά κλάματα).

ΡΟΒΕΡΤΟΣ.— Ναι, ΛουΪζα, μίρ κλάεις. Τά παιδιά αυτά δέν έχουν άλλον προστάτη από μένα. 'Η μητέρα τους είναι επιπόλαιη καί φιλάρεσχη. Ένώσω ήμιον κακά, φροντίζα εγώ γι' αυτά τά παιδιά. Τώρα πού άρρωστήσα, τά διατοχισίμαι, θάχουν μείνει στό έλεος τού Θεού. Κι' αν πεθάνω, ΛουΪζα, τί θά γίνουν; Γι' αυτό ζητώ τώρα από σενα, αγάτη μου, μια υπεράστια θυσία...

ΛΟΥΪΖΑ. (με φωνή πνιγμένη).— Τί θέλεις, Ροβέρτε;

ΡΟΒΕΡΤΟΣ.— Θέλω νά μου έπιστηθείς ότι θά φροντίσης γι' αυτά τά παιδιά εσύ, αν τυχόν καί πεθάνω. Άκούς, ΛουΪζα; Δέν έχω έμπιστοσύνη παρά σ' εμένα. Μόνο σ' εμένα, ΛουΪζα...

ΛΟΥΪΖΑ. (άναστενάζοντας).— Έστω, σου τό έπιστώμαι, Ροβέρτε.

ΡΟΒΕΡΤΟΣ.— Εύχαριστώ, ΛουΪζα... Εύχαριστώ... Καί τώρα μπορώ νά πεθάνω εύχαριστημένος. Σ' εύχαριστώ, ΛουΪζα. Είσαι ένας άγγελος!... Είμαι μια άγία!...

ΛΟΥΪΖΑ.— Δέν θά πεθάνω, Ροβέρτε. Θά γίνης καλά. Καί θά φροντίσης πάλη, εσύ ο ίδιος, γιά τά παιδιά αυτά. (Κλαίει).

ΡΟΒΕΡΤΟΣ.— ΛουΪζα!... Άγία μηγή!... Σ' εύχαριστώ!... Συγχώρησε με... Πειθαίνο ήσυχος... Πειθαίνο εύχαριστημένος...

(Μετά ένα μήνα. 'Ο Ροβέρτος πού έχει αναρρώσει, είναι καθισμένος σέ μια πολυθρόνα. 'Η ΛουΪζα κάθεται σιμά του καί τό διαβάζει...).

ΡΟΒΕΡΤΟΣ.— Σ' εύχαριστώ, ΛουΪζα, γίνεται, αγάτη μου... Τώρα, αρχίζει νά σκεπτιζώ. Άγιστε τό βιβλίο. Άς μιλήσουμε λίγο...

ΛΟΥΪΖΑ.— 'Όπως θέλεις, Ροβέρτε.

ΡΟΒΕΡΤΟΣ.— Καλή νον ΛουΪζα... Μ' έσπασες από τά δόντια τού Χάρου... Έσύ, μέ τίς περιποιήσεις σου καί τήν αλθροσύνα σου.

ΛΟΥΪΖΑ.— Δέν έκανα παρά τό καθήκον μου, Ροβέρτε. Σ' αγαπώ τόσο!...

ΡΟΒΕΡΤΟΣ.— Μ' αγαπάς πάντα, ΛουΪζα!

ΛΟΥΪΖΑ.— Ποτέ δέν έπαυα νά σ' αγαπώ, Ροβέρτε. Πιστεφέ με, αγαπημένε μου...

ΡΟΒΕΡΤΟΣ.— 'Όστε δίν με υσείς, δέν με περιφρονείς τώρα, ΛουΪζα;

ΛΟΥΪΖΑ.— 'Όχι, Ροβέρτε;

ΡΟΒΕΡΤΟΣ.— Δέν θυμόσες, αγάτη μου, ύστερα άπό όσα σου εξομολογήθηκα τό βράδυ πού κινδύνευα;

ΛΟΥΪΖΑ.— Δέν θυμάμαι, Ροβέρτε. Δέν θυμάμαι τίποτα... Δέν σ' έννοώ...

ΡΟΒΕΡΤΟΣ.— Δέν θυμάσαι, ΛουΪζα; Σου έμπιστώθηκα ένα μυστικό. Τά παιδιά...

ΛΟΥΪΖΑ.— Σε βεβαιώ, φίλε μου, ότι δέν θυμάμαι τίποτα.

ΡΟΒΕΡΤΟΣ.— Δέν θυμάσαι;

ΛΟΥΪΖΑ.— Πώς θέλεις, φίλε μου, νά θυμάμαι τά παραμιλήματα σου. 'Όχι, Ροβέρτε, δέν θυμάμαι τίποτα. Άς μη θυμάσουν τίποτα παιδιά... Λόζα σοι ο Θεός, είσαι τώρα καλά!... Άς είναι μόνο γαρά γεμάτη ή καρδιά μας. Χαρά κι' άγάπη, Ροβέρτε... Γιατί σ' αγαπώ, σέ λατρεύω, καλή μου Ροβέρτε!... (Άρχαλιάζονται καί φιλιούνται).

ΓΙΑ ΝΑ ΞΕΡΕΤΕ

Ο ΥΠΝΟΣ ΚΑΙ Η ΥΓΕΙΑ

— 'Ο ύπνος είναι τό πιο αναγκαίο στοιχείο γιά τήν ζωή τού ανθρώπου.

— Παρατηρήθηκε ότι τά ζώα πεθαίνουν γρηγορότερα όταν στεροφνται τόν ύπνο παρά όταν στεροφνται τήν τροφή.

— Εκείνο πού καταστράφηκε τήν υγεία τού ανθρώπου, τό πολύ κι' από τίς νευρικές διαταραχές κι' από τήν υπερβολική έγνασια, είναι ο άνεπαρκής ύπνος.

— Τό σκληρότερο μαρτύριο πού επιβάλλουν οι Κινέζοι σ' έναν κατάδικο είναι ο δι' άπηνίας θάνατος, ο όποιος μετά δέκα μέρες τό πολύ έπιφέρει παραφροσύνη.

— Κατά τίς γνώμες τών έπιστημόνων, ο ύπνος πρέπει νά ποικίλη ανάλογως τής ηλικίας από 8 μέχρις 11 ώρων.